

QUÆSTIO II.

Quare tam repentinum extitit dilu-
vium, & erit dies judicii?

13. **M**aximè absconditus, & abditus, Christo
disponente nobis est dies judicii, ut sem-
per maximè dispositi, ac præparati simus ad
recipiendum judicem, cum penitus diem illius
ignoremus. Ad quod nos exhortatur Christus
Luc. 12. n. 40. & vos estote parati, quia qua hora
non putatis, filius hominis veniet: de quo ibi
multa; & ad hoc maximè nos inducit Jaco-
bus Apostolus in sua Canonica, cap. 5. nu. 9.
Ecce judex ante januam astitit. Semper nobis est
invigilandum, ac si judex jam præsens sit, ne
quid in nostris actionibus inordinatum appa-
reat à recta ratione exorbitans.

Luc. 12.
Jacob. 5.
Vivendum
sub judice
præsenti.

14. Secundò, & moraliter ait Christus: Sicut
erant in diebus ante diluuium comedentes, &
bibentes, & nubentes, & nuptui tradentes. Hoc
est, maximè se ingurgitabant in omni delicia-
rum, ac vitiorum turpitudine; & quænam est
horum consequentia? ruina, & interitum; nam
ut ait Cornelius Tacitus lib. 2. Cum flores ma-
ximè dilantur, tunc citò decidunt. De Herode
scribitur Actor. 12. r. 21. statuto autem die He-
rodes vestitus veste regia, sedit pro tribunali, &
concionabatur ad eos. Populus autem acclama-
bat, Dei voces, & non hominis. Confestim autem
percussit eum Angelus Domini: Ecce mundana
gloriola, cum regio apparatu, cum populi ac-
clamatione, hominis voces, tanquam Deum
laudantis: sed quid hæc? parturiunt accelera-
tam mortem, & interitum. Confestim percussit
eum Angelus Domini: pro quo audiendus est
Josephus lib. 19. Antiq. c. 7. & ait: Per hoc
plas aliquid de eo, quod humana natura est, arti-
fex arrogantia mentiretur, illico adulantis vulgi
concrepant voces, honorem sonantes, & exitium
ferentes. Perpende connexionem verborum:
honorem sonantes, & exitium ferentes.

Tacit.
Humana
cum flo-
rent, asse-
runt se-
cum inte-
ritum.
Actor. 12.

Joseph.

15. D. Chryf.

Epula ex-
cacant
mentem
ne à malo
imminent
fugiat.
Psal. 77.

Tertiò: rationem deduco ex D. Chryso-
stom. homil. 4. in Epistol. ad Colossens. ait: Unde
erat illorum incredulitas? ex animo delicato, &
mollis, bibebant, comedebant, & propterea non
credebant. Clamabat Noë jam diluuium pro-
foribus altare, & homines non cognoverunt,
non crediderunt, & nullam diligentiam pone-
bant pro tanto evitando, ac fugiendo malo. Et
cur tam cæci, ac surdi erant in re tanti ponderis,
ac in tanto vitæ discrimine? ait Textus,
& comedentes, & bibentes, & nubentes: &
dum tantis deliciis indulgebant, non venturam
itam æstimabant, nec de aliquo remedio, ac il-
lius subterfugio cogitabant. Ait Regius Vates
Psal. 77. n. 30. *Abhuc escæ erant in ore eorum,
& ira Dei ascendit super illos, & occidit pingues
eorum, & electo Israël impedivit.* In tam repen-
tino, ac advolante supplicio illud maximè est
expedendum, quod dicitur: *electos Israël im-
pedivit;* & ad quid fuerunt impediti, nempe ne
quererent remedium, ac subterfugium à tanta
castigatione, ac malo, quod eos apprehendebat
cum tanto affectu, ac conatu ad illas escas fe-
rebantur, tantamque dulcedinem de eis acci-

piebant, quod ne ab illis desisterent, de reme-
dio non cogitabant Sapienter M. Didacus de
Bæza tom. 5. de Christo figurato, lib. 9. cap. 3.
§. 30. ait: *Ubi effugium omne impedire, & occlu-
dere volebat, comedentes invadit; præsentem enim
dapes sic homines impediebant, ut minime curarent
effugere ab imminente exitio.*

Bæza.

Quartò: D. Chryso-
stom. hom. 78. in Mat-
thæum, ad illa verba: *Non cognoverunt donec
venit diluuium,* sit ait: *His verbis repente, ac
non expectatum inter hominum delicias se vertu-
rum ostendit Dominus, quod Paulus quoque ad-
notavit dicens: Cum pacem, & securitatem di-
cunt, tunc repentina eis imminet pernicies. Illi
autem non credentes, tanquam nullo modo ven-
turo, lasciviebant.* Cum tempore Noë Filii Dei
voluptatibus se tradidissent; ad lasciviam filias
hominum accipientes, ecce subita, & inopi-
ta diluvii calamitas eos obruit, & sic etiam erit
extrema dies judicii; ecce lascivientium pec-
na, ut repentino, & inopinato calu rapiantur.
Infestissimo Israëlitarum hosti Balaco pelbise-
rum consilium dat Balaam. Num. 24. num. 14.
*Pergens ad populum meum dabo tibi consilium,
quod populus tuus populo huic faciat.* Nempe, ut
Moabitaram scæmæ pellicerent viros Isræ-
litas ad libidinem: & ad quid hoc consilium
dirigebatur, an ut solum Isrælitæ eaderent, ac
perirent? minimè hoc solum intendebatur, sed
ut subito, ac sine dilatione perirent, quod erat
conveniens Regi Balaco, ut ab eorum manibus
se liberaret. D. Ephrem serm. de Antichristo,
de fraudulento Dracone agens ait: *Suggestit
Balaam ut Balac regi Moabitaram pessimum con-
siliam daret, ut scilicet mulieres civitatis orna-
tas in tabernaculis sisset, populumque disper-
geret, atque ad fornicationem, & sacrificium blan-
dimentis alliceret, ut Deus scelere offensus, eos si-
mul ac subito, velut impios perderet.* Expēde
illud, eos simul, ac subito: cum in eos subditam,
ac instantaneam perditionem machinaretur, ut
Rex Balac evaderet, ac omne periculum effu-
geret, ad lasciviam, ac fornicationem eos alli-
ciebat; quia hæc data, consequens erit indi-
cata, ac sine cunctatione desolationis per-
ditio.

16. D. Chryf.

In lasci-
vos repen-
tina, ac in-
stantanea
castigatio.

Num. 24.

D. Ephrem

In lascivos
repentina
calamitas
advolat.

QUÆSTIO III.

Quare tam inopinatus, ac subitaneus
erit dies judicii, cum propter signa
apparentia dicantur homines arescen-
tes præ timore?

Multus est Christus hic in explicando,
quàm subitaneus, ac improvisus, & in-
opinatus erit dies judicii, cum dicat supra,
num. 39. Quod sicut in diebus Noë erant homi-
nes comedentes, ac bibentes, diluuium, ac
exitium non cognoverunt, donec venit diluuium,
& tulit omnes; ita erit adventus filii hominis:
quod Christus statim exemplis explicat, quod
duo inopinantes erunt in agro, vel lecto; quo-
modo potest stare cum visis signis judicii, ob-
scuro scilicet Sole, & Luna, ut habet Luc. 22.
num. 25. *Arescentibus hominibus præ timore,*
exp.

17. Difficul-
tas quæ-
stionis.

expectatione eorum, qua supervenient universo
orbi.

18. Tres sunt sententiæ in hac re. Primò, dixe-
runt aliqui apud Lyranum. ad illa verba, n. 38.
Non cognoverunt: quod refertur istud ad tem-
pus post mortem Antichristi, ipso mortuo, ac
per consequens hominibus in securitate exi-
tibus, subito apparebunt signa judicii, &
judicis advenientis; & in hac sententia est
Barradas tom. 3. lib. 10. cap. 8 §. Nonne.

19. Secunda sententia est, quod post obscuratum
Solem, & Lunam, ac reliqua signa in stellis,
mari ac terræ motu, Deus aliquid tempus pacis
acquirit concedet, ut homines peccato animo
resipiscant, & poenitentiam agant; sed ipsi
homines signorum oblitii se tradunt voluptati-
bus golæ, & luxuriæ, ut anxia: quare Deus fi-
nem mundi dabit, & repente dies judicii om-
nes apprehendet: sicut graviter ægrotans ali-
quando à morbo obliviscitur, & subito ingra-
vescit infirmitas, & moritur; sic candela defi-
cens, magnum conatum in suo lumine exhibet,
& statim extinguitur. Hæc sententia est D.
Hieron. ad citata verba: *Non cognoverunt,* sic
ait: *quod post pugnas, pestilentias, famem, terram-
otus, quibus vastatur genus humanum, brevi sub
secutura sit pax, qua quieta omnia reponat, ut fi-
des credentium comprobetur, ut eum transactis
malis sperem judicem esse venturum.* Ut in Pau-
lo legitur 1. Thessalon. 5. n. 3. *Cum dixerint,
pax, & securitas, tunc repentinus superveniet inter-
itus.* In hac sententia sunt Franciscus Lucas, &
Tyrtinus.

20. Tertia sententia affirmat, quod in illo extre-
mo tempore, tam obdurata, ac obstinata erit
iniquorum, ac impiorum nequitia, quod viden-
tes tot signa in Sole, Luna, Stellis, ac cæteris
rebus, tanquam existimantes illa ex aliqua æris
constellatione provenire, contemnent quæ vi-
dentes, luxuriæ, ac deliciis se ingurgitabant. At
pii, & iusti Marcescent præ timore, & expecta-
tione eorum, qua supervenient universo orbi, ut
pore credentes Scripturæ, ac Dei verbis. Hanc
sententiam expressè docet D. Augustinus Epi-
stola 83. ubi docet, Pios in fine mundi ob si-
gna fore mæstos, & tristes; impios verd genio
induluros, & exultaturos. D. Chryso-
stom. homil. 78. in Matthæum, ait: *Pax & lascivia insensatis
erit, iusti vitam in tribulatione trahentes mærebunt.*
In hac etiam sententia est Cajetanus, & Fran-
ciscus Lucas.

21. In hac sententia est Cajetanus, & Fran-
ciscus Lucas.

In hac sententia est Cajetanus, & Fran-
ciscus Lucas.

In hac sententia est Cajetanus, & Fran-
ciscus Lucas.

rent, sed adhuc obstinati erant, & viso diluio, &
aquis, & contempta poenitentia, non emen-
dabantur, nec de poenitentia cogitabant. D.
Chryso-
stom. homil. 25. in Genesim, sic ait: *Istud
ipsum maxima bonitatis speciem est: volebat
enim propter magnam misericordiam, etiam ali
quos ex eis castigatos generalem hanc inerep-
tionem effugere, cum ante oculos suos viderent
proximos perire, & imminere sibi communem
interitum: verisimile est enim primo die bonam
aliquam partem diluio perisse, & secunda die
aliquid accrevisse diluuii, & similiter die tertio,
& reliquis, atque ita in quadraginta dies, & qua-
draginta noctes producit. Sic inquit, & perverii
obstinati erant in sua nequitia, ut sub flagello,
inspectis aquis diluvii, ac mortuis; non resipis-
cerent, nec de peccatis dolerent: ergo cum ad-
ventus filii hominis fuurus sit sicut in diebus
diluvii; iusti visis signis in Sole, & Luna rabe-
scent præ timore ac expectatione eorum, quæ
supervenient universo Orbi, ignorantes: impii
substantur, & illudent ac adhuc sub flagello;
& inde extrema dies inopinatos eos obruet.*

D. Chryf.
Obstina-
tus pecca-
tor, sub
flagello
adhuc
non resipis-
cit.

Mat. 24. n. 40. Tunc duo erunt in agro:
unus assumetur, & alter
relinquetur.

Num. 41. Duæ molentes in mola: una
assumetur, & altera re-
linquetur.

VERSIONES.

Syrus. n. 40. Tunc duo erunt in villa.
Æthiopicus. Unum accipiet, & alte-
rum relinquet.
Syrus. n. 41. Molentes in pistrino.
Arabicus. Ad molam eandem.
Bibl. Goth. In lectulo unus assumetur.
Æthiopicus. Duo dicumbent in uno le-
cto: unum accipiet, &
alterum relinquet.

ALTER TEXTUS.

Luc. 17. n. 34. Dico vobis: in illa nocte
erunt duo in lecto uno,
unus assumetur, & alter
relinquetur.

Num. 35. Duæ erunt molentes in u-
num; una assumetur, &
altera relinquetur. duo
in agro unus assumetur,
& alter relinquetur.

EXPOSITIO II.

Tunc duo erunt in agro, D. Chryso-
stom. homil. 78. in Matthæum ait: *Aliud
signum ponit Dominus, per quod ostendit, quod in-
opinabiliter dies illa veniet.* Ait ergo, quod
tub duo simul erunt laborantes in agro; duo
simul molentes, duo simul in lectulo: tam in-
opinata, ac supinata erit dies Domini; ut
nihil

21. D. Chryf.

nihil cogitantes de ira ventura, ac veluti aliquid interloquentes, dividet eos, ex quibus duobus unus ad Christum assumetur, alter tarraro relinquetur. Sic D. Ambrosius in cap. 17. D. Luc. ait: Qui assumitur, rapitur obviam Christo in aera; qui autem relinquitur, improbarur. Et dicuntur duo in agro; vel mola, vel lecto, ut notat Abulensis q. 232. & non dicuntur multi, sed duo, ut discretio bonorum, ac malorum ostendatur; quia non de pluribus, sed de duobus unus eligitur, alter reprobarur.

D. Lucas ait, In nocte illa: non quod dies iudicii futurus sit nocte, ut aliqui dixerunt, quia non loquitur de illa die, qua Dominus venturus est, quia tunc nullus erit homo, vel in agro, vel lecto; nec ulla erit ancilla ad molam, sed de tempore illo tenebroso, in quo homines in tenebris ignorantie ambulabunt, ut intelligant ubi metipsis necessaria ad salutem.

QUÆSTIO IV.

Quare Christus dixit, quod erunt duo in agro, vel mola, vel lecto?

24. Refert Christus D. unumquemque in suo proprio officio, ac munere, & ait: Erunt duo in agro: scilicet viri, ad quos pertinet agrorum cultura: *Dua molentes in mola una.* Olim utebantur molis, non aqua, vel vento, seu aliquo animali circumactis; sed trusatilibus, quas verfabant servi; & ancillæ, & ita fatinam conficiebant, ut patet Exod. 11. n. 5. *moriatur omne primogenitum in terra Ægyptiorum à primogenito Pharaonis, qui sedet in solio ejus, usque ad primogenitum ancillæ, quæ est ad molam.* Et etiam Isai. 47. n. 2. *Duo in lectulo.* Vel denotat uxoratos, vel intimos amicos, ac socios, de quo Abulens. q. 233.

25. Hæc tria genera personarum, maximè pertinet ad sensus mysticos, valde communis est Patrum sententia. Et maximè hic denotatur, quod dies iudicii separabit unum ab altero, virum ab uxore, amicum ab amico, agricolam ab agricola, servum à confervo, in quo erit magna discretio electorum à reprobis, unus assumetur ad gloriam, & alter relinquetur ad damnationem; & ita in tribus assignatis, in quolibet dicitur, unus assumetur, & alter relinquetur. Ex quo rectè infert D. Chrysostom. hom. 78. in Matthæum, quod Deus ex omnibus hominum generibus, tam divitibus; quam pauperibus, tam magnis, quam servis aliquem salvat, & aliquem damnat, & sic ait: *Servi, & Domini assumuntur, tam qui in otio, quam qui in labore, & qui alia, ac alia dignitate præfulgent. Quoniam enim jam dictum erat, difficile divites salvari: idcirco neque omnes istos perituros: neque pauperes è contrario salvari omnes, sed utrinque & salvari, & perire modò ostendit.* Chrysostom. sequens Euthym. existimat in agro laborantes, significare divites, molentes pauperes, Theophylact. ait: *Divitum imaginem esse eos, qui in lecto jacent; molentes pauperum.*

29. Secundò: D. Hilar. hic in Matth. Per duos in agro intelligit duos populos fidelium, & infidelium laborantes in hæc sæculo, fidelis assu-

mitor, infidelis relinquitor; per molentes fatinam ad conficiendum panem, intelligit prædicatorem condicentem panem doctrine: qui rectè se habet, assumitur; qui iniquè, relinquitor.

Tertiò: D. Remigius in Matthæum: per hæc tria intelligit tres Ecclesiæ ordines; per duos in agro, Ordinem prædicatorum, quibus commissus est ager Ecclesiæ excolendus; per duos in mola, Ordinem conjugatorum, qui per diversas curas, tanquam ad molam, huc atque illuc flectuntur per duos in lecto, Ordinem continentium interpretatur, qui placidè; & quietè tanquam in lecto degunt ac vivunt.

Quartò: D. Augustin. lib. 2. de quæstionibus Evangel. tria hominum genera ait hic significari: Primum eorum, qui separati ab omni negotio, tam temporali, quam Ecclesiastico, ab omnique cura vacui, quietè vivunt, tanquam in lecto viventes, ac degentes. Secundum eorum, qui multis negotiis, ac curis distrahantur, rebusque forensibus implicentur; hi tanquam in mola in circulum, ac orbem huc, atque illic vertuntur. Tertium eorum, qui in agro Ecclesiæ Dei; illum excolunt opere, sermone, ac vita.

Quintò: Origenes hic in Matthæum, per hæc tria genera intelligit corpus, animam, & sensum. Corpus tanquam infirmum in lecto carnalium passionum Animam, tanquam gravi mandati mola oppressam; sensus autem in mundi agro operatur. Sextò, ait: *Per existentes in agro,* intelliguntur Prælati, quorum officium est laborare in agro militantis Ecclesiæ. *Per molentes in mola,* ubi magnus labor corporalis, intelliguntur Activi. *Per existentes in lecto;* Contemplativi, qui sunt in requie contemplationis.

Septimò: D. Paschasius lib. 11. in Matthæum, hæc tria reducit ad animas hominum, quæ gravi pondere premuntur; quarum una, quæ bene vertit hanc molam, ac panem cælestem comedat; assumitur. Altera vero d, quæ permanserit cæca ad molam, relinquitor gyrando in sua cæcitate. Duo in lecto dicuntur, quia in infirmitatis morbo omnes versantur. Psal. 40. n. 4. *Operam servat illi super lectum infirmitatis ejus. Universum stratum ejus versasti in infirmitate animæ ejus:* de qua infirmitate, qui per gratiam Christi resurgit, assumitur, alter vero volens operari eam ipsa gratia Dei, iudicio relinquitor. *Duo in agro:* Qui agrum suum exercet, nempe animæ suæ, ne spinas, & tribulos ex ubertate carnis luxuriantis generet, assumitur; qui vero negligit agrum animæ suæ, ut vitiosas, & inutiles herbas generet, ad æternam damnationem relinquitor.

Octavò. Maximè invigilandum super bona opera nostra, nec enim simultas loci, nec simultas operationis conducunt ad salutem, vel operationem, sed totum desumitur à bonitate; vel malitia interiori ut docent citatus D. Paschas. lib. 11. in Matth. & Albertus Magnus. In eodem agro erant Cain, & Abel; unus assumitur, alter relinquitor. Genes. 4. n. 5. In eodem agro Naboth, & Achab, & Jezabel, primus assumitur ad gloriam duo, posteriores relinquuntur à canibus devorandi. 3. Reg. 21. n. 14. & n. 16. & 23. Sic & sub eadem operatione excolendi terram Cain; & Noë. Cain relinquitor, ut

Bonus prædicator assumitur, malus relinquitor.

D. Remig. Conjugati fluctuant curis.

D. August. Qui se implicent in negotiis forensibus in mola versantur.

Origenes.

Lycan.

D. Paschas.

Psal. 103. Vigilandum ne operam servat illi super lectum infirmitatis ejus. Universum stratum ejus versasti in infirmitate animæ ejus: de qua infirmitate, qui per gratiam Christi resurgit, assumitur, alter vero volens operari eam ipsa gratia Dei, iudicio relinquitor. Duo in agro: Qui agrum suum exercet, nempe animæ suæ, ne spinas, & tribulos ex ubertate carnis luxuriantis generet, assumitur; qui vero negligit agrum animæ suæ, ut vitiosas, & inutiles herbas generet, ad æternam damnationem relinquitor.

Genes. 4. Non simultas loci, vel operationis sanitificat, sed bonitas, vel malitia interior.

Gen. 4. ut maledictus, ne accipiat fructus à terra, cum operatus fuerit eam. Gen. 4. n. 12. Noë, ut benedictus assumitur, ut uberet fructus à terra accipiat. Gen. 9. n. 20. Sic ascendebant in templum duo homines, ut orarent, Phariseus, & Publicanus. Publicanus justificatus assumitur, Phariseus condemnatus relinquitor. Luc. 18. num. 14.

32. Josephus lib. 7. de Bello Judaico, multis probat quod sanctitas non desumitur ex loco, nec etiam locus custodit, & salvat: nam Nadab, & Abiu in locis sanctis mactantur. Levit. 10. n. 2. Chore cum seditionis ante tabernaculum igne Dei devoratur. Num. 16. num. 31. Heli sacerdos in loco sancto fractis cervicibus expiravit. 3. Reg. 4. n. 16. Joab juxta altare trucidatur, è contra Justus in loco infimo custodiantur, & salvantur. Ut Job in sterquilinio. Job. 42. n. 7. Joseph inter malefactores in carcere. Gen. 41. n. 14. Daniel. in lacu inter leones, cap. 6. num. 22. Jeremias inter idololatras in lacu cænofo. Jerem. 38. n. 13. Ut concludit ipse, & quod amplius dicam: *Iniquitas Angelos de celo deiecit, Justitia de inferno homines liberavit:* sic clamabat David: *Eduxisti animam meam ex lacu inferni.* Psal. 39. num. 3. Hinc Angelis percutientibus mandat Deus, à sanctuario meo incipite. In sanctuario, in quo dabatur summa auctoritas, inveniebatur etiam summa iniquitas, à qua punitionis poena incipienda erat Ezechiel. 9. num. 6. Ibi Hieronymus.

33. Ait Textus, quod unus assumetur, & alter relinquetur. Denotatur, ac subintelligitur, quod assumetur, ut sit cum Deo in gloria, & alter, quod relinquetur, ut separatus à Deo ad æternam poenam: sed cur gloria unius, ac poena alterius non magis declaratur, ac exprimitur; & cur non magis magnitudo gloriæ, ad poenam cruciatu declaratur, sed tantum dicitur, quod unus assumitur, & alter relinquitor; bene, & optimè ibi gloria unius, & poena alterius hic aperitur & manifestatur, nulla major gloria, quam esse cum Deo, nulla major poena, quam ab eo seungi, ac separari: nulla major gloria: quam assistere cum deo; nulla major poena, quam ab eo relinqui, ac seungi.

Ait Deus ad Moylen Exod. 4. n. 6. *Mitte manum tuam in sinum tuum. Quam cum misisset in sinum, protulit leprosam:* Quid est, quod manus Moylis, dum in sinu ejus reconditur sana, ac illæsa, expers ab omni malo retinetur: at cum à sinu prolata est. & foras mittitur, lepræ malum incurrit, quod erat maximè execrabile. Manus Moylis populum Dei significabat, qui positus, & datus est sub manu Moylis: his ergo significatur, quod quando populus erat unitus, ac conjunctus cum Deo, omni bono, ac felicitate gaudebat; at verò si tantisper ab eo esset separatus, ac sejungtus, ita cum omnium malo-

rum lepra opprimebatur. D. Isidorus ibi, c. 9. sic D. Isidor. ait: *Ipse hæreditas Dei, id est populus ab eo foras missus, immundus factus est: Populus, si foras à Deo mittitur, lepra, ac immunditia repletur.*

Primi, qui ad excolendam vineam venerant, murmurabant adversus Patrem familias, quod æquale præmium cum ultimis acceperant, quibus ait Christus D. Tolle, quod inum est, & vade: Matth. 20. n. 14: *Cur Domine murmuratorem de tua magna benignitate, tam mansuetè accipis, quod solum unum verbum ei dicas, Vade: valde indignatus est Dominus adversus illum, qui sine veste nuptiali convivium ingressus est, absque ullo calumniandi verbo prolato. Ad ministrum dicitur: Ligatis manibus, & pedibus, mitte eum in tenebras exteriori importas, ubi erit fletus, & stridor dentium. Quare iste murmurator non simili poena afficitur, sed tantum Dominus contentus est ei dicere; Vade. In eo quod mandatur ei à supremo Domino abire, ab eoque recedere, ibi conjunctum involvuntur acerbissima, ac durissima omnia mala. D. Ephrem orat. de variis tormentis inferni, ait: *Audiu sane grave, quod dicit. Vade, eo scilicet: quo habituri sunt illi, qui audient, ut maledicti. Discessus à Deo omne malum secum importat.**

Matt. 24. n. 42. Vigilate ergo, quia nescitis, qua hora Dominus vester venturus sit.

Num. 43. Illud autem scito: quoniam si sciret Pater familias, qua hora fur venturus esset, vigilaret utique, & non sinceret perfodi domum suam.

Num. 44. Ideo vos estote parati, quia nescitis qua hora filius hominis venturus est.

VERSIONES.

Æthiopic. Nescitis diem, neque horam.

Syrus n. 43. Non esset sinens, & non perfoderetur.

Theophylact. Non permisisset perfodi.

Æthiopicus. Tempus venturi furis.

Syrus n. 44. Propter hoc, & vos estote. Qua custodia non speratis.

Origenes. Vos confirmati estote, quia in ea hora.

Pagnin. Vos confirmati estote, quia in ea hora.

Æthiopicus. Et propterea vos parantes estote, quia in tempore, cujus horam nescitis.

ALTER TEXTUS.

Marc. 13. n. 33. Videte, vigilate, & orate; nescitis enim quando tempus sit.

Num. 35. Vigilate ergo (nescitis enim quando